Ըսաց.—Ի՞նչ խաց ուտինք, իս էկի էստեղ Թագաւորութին չ՚տեսայ, մէկ մարդակիր պառաւ տեսայ։

Ըսաց.—Ի՞նչ էրիր պառւու խիտ։

Ըսաց.—Սպանըցը, գլոխ կտրիր իմ, էստեղ Թալիր իմ։

Ըսաց.—Որ տիւ խարցնիս, էսաց, մի քիւր ինչ մօրից էլաւ, մարդակիր էր. մի խէրն էլ, մի մէրն էլ էն ի կիրի, էսա քեաղաքի միլաթ[1]) բիրադի էն ի կիրի. չուր Մըսր կիրի. էսաց, մէկ ատամ Հալաբայ չուր Մըսր աւիրիր ի։

Էդա քեառասուն մարդն էլ էկան, Մհերի ոտ ու ձեռ պագնիցին։

Ասին.—Մինք չինք կէրի էդ պառւուն յաղԹը, խէրանական[2]) քեաղաք առնը, էդ յաբով ղքի բիրինք էնու սպանիլիւ. էն էրկու մարդն էնու յախուն չոկուան, փախան. էսաց՝ կ՚ուզիս քեաղաքի Թագաւորութին առ, մինք քիւ ծառէն մինչիւ օր մեռնիլիւն։

—Իս ձենէ բան չըմ ուզի, ոչ Թագաւոր կ՚ըլնիմ, ոչ քեաղաքի տէր կ՚ըլնիմ. ամա ձենէ կ՚ուզիմ մէկն Թագաւոր նստը էստեղ, մնացած խատ ձի կեան՝ էրԹանք, Բաղդատայ քեաղաք տեսնանք. իմ խրօխպօր գերեզման, էսաց, գեղ Բաղդատայ քեաղաքն (ինչ Բաղդասար Պղնձէ քեաղքէն էկիր էր, կեացիր էր էնդեղ մեռիր էր. քեաղաք շինիր էր, անուն դրիր էր Բաղդատ, ղինք Բաղդասար էր*)։

Քեառասունով էլան, կեացին, Բաղդատայ քեաղաք խասան. տեսան, որ քեաղաք շինուկ ը, Թաքմիլ[3]) դրուկ ը. որ խասան, տեսան մէկ ծըրունուկ մարդ էնդեղ նստուկ ը։

Խարցնիցին[4]), ասին.—Ի՞նչ կայ Բաղդատայ քեաղաք, Բաղդատայ Թագաւոր ո՞ր մէկն ը։

---

1) Ժողովուրդ։ 2) Հայրենի, հայրենական։ 3) Կատարեալ, առանց պակասութեան։ 4) Հարցրին։

*) Այս և հետևեալ երկու հատուածները ցոյց են տալիս, որ Բաղդասարի ճիւղը շատ աւելի ընդարձակ պիտի լինի և պատմական ակնարկներով աւելի առատ։